

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

« Έν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν »

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 2018 ❖ Αρ.θ. Φύλ. 84 (123)

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή μας θυμίζει τη σαρανταήμερη νηστεία του Κυρίου. Η Εκκλησία μάς καλεί να αγωνισθούμε, όπως κι Εκείνος, εναντίον των πειρασμών, πιο έντονα την περίοδο αυτή και με τη Χάρη του Θεού να προσπαθήσουμε να νικήσουμε τα πάθη και τις αδυναμίες μας, κυρίως τον εγωισμό και την φιλαυτία (αγάπη στον εαυτό μας), που είναι η ρίζα όλων των κακών. Έτσι θα γεμίζει η ύπαρξή μας αγάπη για όλους και χαρά αληθινή, που κι αυτά επίσης είναι δώρα του Θεού, που μας τα χαρίζει όταν Του τα ζητάμε με πίστη και πόθο.

Για τον σκοπό αυτό η Εκκλησία μάς «παρέχει» όλα τα μέσα. Έχει ορίσει ειδικές ακολουθίες (προσευχές στην εκκλησία):

α) Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή, συνήθως, τελεῖται η Λειτουργία των **Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων**.

β) Κάθε Παρασκευή (τις 4 πρώτες) γίνονται οι **Χαιρετισμοί** στην Παναγία, για να την έχουμε πρέσβη και συμπαραστάτη στον καλόν αγώνα. Την 5η Παρασκευή ψάλλεται ο **Ακάθιστος Ύμνος** (και οι τέσσερις στάσεις των Χαιρετισμών).

γ) Την 5η Τετάρτη (όπως και την πρώτη εβδομάδα, τμηματικά) ψάλλεται ο **Μέγας Κανόνας** (ένα καταनुκτικότατο σύνολο 250 περίπου τροπαρίων του Αγίου Ανδρέα, επισκόπου Κρήτης).

δ) Κάθε μέρα (από Δευτέρα έως και Πέμπτη) γίνεται το **Μεγάλο Απόδειπνο**, αντί του Μικρού Αποδείπνου (μικρής ακολουθίας, 15 λεπτών περίπου) που γίνεται όλο τον χρόνο

Όλες οι παραπάνω είναι αποκλειστικά ακολουθίες-προσευχές της Μεγάλης Σαρακοστής, η οποία αρχίζει με την Καθαρή Εβδομάδα και τελειώνει την Παρασκευή πριν από το Σάββατο του Λαζάρου. Περιλαμβάνει 6 εβδομάδες νηστείας με 5 Κυριακές κατά τις οποίες η Εκκλησία προβάλλει σημαντικά γεγονότα ή μεγάλους Αγίους, που μας βοηθούν στον αγώνα που κάνουμε, να πιστέψουμε περισσότερο στον Θεό, να Τον αγαπήσουμε και με μεγαλύτερη προθυμία να κάνουμε το άγιο θέλημά Του. □

Η λειτουργία των **Προηγιασμένων Δώρων**, μαζί με τα λειτουργικά χειρόγραφα, μπορεί να ονομασθή «Λειτουργία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής», γιατί πραγματικά αποτελεί την πιο χαρακτηριστική ακολουθία της ιερής αυτής περιόδου.

Το όνομά της το πήρε από την ίδια τη φύση της. Είναι στην κυριολεξία **λειτουργία «προηγιασμένων δώρων»**. Δεν έχουμε προσφορά και καθγιασμό τιμών δώρων. Τα δώρα είναι καθγιασμένα, προηγιασμένα, από άλλη λειτουργία, που τελέσθηκε σε άλλη ημέρα. Τα προηγιασμένα δώρα προτίθενται κατά την λειτουργία των Προηγιασμένων για να κοινωνήσουν και να αγιασθούν οι πιστοί. Με άλλα λόγια **η λειτουργία των προηγιασμένων είναι θεία μετάληψις, θεία κοινωνία**.

Οι ρίζες της λειτουργίας των Προηγιασμένων βρίσκονται στην αρχαιότητα πράξη της Εκκλησίας μας. Σήμερα έχουμε τη συνήθεια να κοινωνούμε κατά αραιά χρονικά διαστήματα. Στους πρώτους όμως αιώνες της ζωής της Εκκλησίας οι πιστοί κοινωνούσαν σε κάθε λειτουργία, και μόνον εκείνοι που είχαν υποπέσει σε διάφορα σοβαρά αμαρτήματα αποκλείονταν για ένα ωρισμένο χρονικό διάστημα από την μετάληψη των αγίων Μυστηρίων.

Ο Μέγας Βασίλειος μαρτυρεί ότι οι χριστιανοί της εποχής του κοινωνούσαν τακτικά τέσσερες φορές την εβδομάδα, δηλαδή την Τετάρτη, Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή.

Παλαιό έθιμο επικυρωμένο από εκκλησιαστικούς κανόνες απαγόρευε την τέλεση της Θείας Λειτουργίας κατά τις ημέρες της εβδομάδος, γιατί αυτές ήσαν ημέρες νηστείας και πένθους. Η τέλεση της θείας λειτουργίας ήταν κάτι το ασυμβίβαστο προς τον χαρακτήρα των ημερών αυτών. Η λειτουργία είναι πασχάλιο μυστήριο, που έχει έντονο τον πανηγυρικό, τον χαρμόσυνο, τον επινίκιο χαρακτήρα. Αυτό όμως γεννούσε ένα πρόβλημα. Οι χριστιανοί έπρεπε να κοινωνήσουν δύο φορές τουλάχιστον ακόμη κατά την εβδομάδα, το λιγότερο δηλαδή κατά τις ενδιάμεσες ημέρες, την Τετάρτη και την Παρασκευή, που μνημονεύει και ο Μέγας Βασίλειος.

Οι πιστοί θα κοινωνούσαν από προηγιασμένα άγια. Οι ημέρες αυτές ήταν ημέρες νηστείας. Νηστεία την εποχή εκείνη σήμαινε πλήρη αποχή τροφής μέχρι την δύση του ηλίου. Η κοινωνία λοιπόν θα έπρεπε να κατακλεί

σει την νηστεία, να γίνει δηλαδή μετά την ακολουθία του εσπερινού. Η λειτουργία των Προηγιασμένων είναι σήμερα ακολουθία εσπερινού, στην οποία προστίθεται η παράθεση των Τιμίων δώρων, οι προπαρασκευαστικές ευχές, η Θεία κοινωνία και η ευχαριστία ύστερα από αυτήν. Η διαμόρφωση της μέσα στο όλο πλαίσιο της Τεσσαρακοστής έχει ιδιαίτερα έντονο **«πένθιμο»** χαρακτήρα.

Στον Εσπερινό ψάλλονται τροπάρια κατανυκτικά, οι ιερείς φέρουν πένθιμα άμφια, η αγία τράπεζα και τα τίμια δώρα είναι σκεπασμένα με μαύρα ή μοβ καλύμματα, οι ευχές είναι γεμάτες ταπείνωση και συντριβή.

Το πρώτο μέρος της αποτελεί ο συνήθης εσπερινός της Τεσσαρακοστής με μικρές μόνο τροποποιήσεις. Ο ιερέυς κατά την ψαλμωδία της Θ΄ ώρας ενδύεται την ιερατική του στολή και θυμιά. Η έναρξ γίνεται με το «Ευλογημένη η βασιλεία» κατά τον τύπο της Θείας Λειτουργίας. Αναγινώσκεται ο προοιμιακός, ο 103ος δηλαδή ψαλμός, που περιγράφει το δημιουργικό έργο του Θεού «Ευλόγει, η ψυχή μου τον Κύριον Κύριε ο Θεός μου εμεγαλύνθης σφόδρα...». Είναι το προοίμιο του εσπερινού, αλλά και όλης της ακολουθίας του νυχθημέρου, που αρχίζει, ως γνωστό, κατά τον εβραϊκό τρόπο, από την εσπέρα πρώτο μέρος του εικοσιτετραώρου θεωρείται η νύκτα.

***«Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου,
ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου
θυσία ἑσπερινή.»***

Ύστερα ο διάκονος, η εν απουσία του ο ιερέυς, θέτει στο στόμα των πιστών τα αιτήματα της προσευχής, δηλαδή τα ειρηνικά. Ακολουθεί η ανάγνωση του Ψαλτηρίου **«Πρός Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα καί εἰσήκουσέ μου...»** (Ψαλμοί 119-133). Είναι το τμήμα του Ψαλτηρίου που έχει καθορισθεί να διαβάζεται κατά τους εσπερινούς της Τεσσαρακοστής. Ο ιερέυς εν τω μεταξύ ετοιμάζει στην Πρόθεση τα Προηγιασμένα από την λειτουργία του προηγούμενου Σαββάτου η της Κυριακής - Τίμια Δώρα. Αποθέτει τον Άγιο Άρτο στο Δισκάριο, κάνει την ένωση του οίνου και του ύδατος στο Άγιο Ποτήριο και τα καλύπτει.

Ο εσπερινός συνεχίζεται με την ψαλμωδία των ψαλμών και των κατανυκτικών τροπαρίων της κάθε ημέρας, που περιλαμβάνονται στους τελευταίους στίχους των ψαλμών αυτών και γίνεται η είσοδος. Διαβάζονται δύο αναγνώσματα από την Παλαιά Διαθήκη, ένα από την Γένεση και ένα από το βιβλίο των Παροιμιών.

Πολύ κατανυκτική είναι η ψαλμωδία του **«Κατευθυνθήτω»**, του δευτέρου στίχου του 140ου ψαλμού. Ψάλλεται μετά από τα αναγνώσματα έξι φορές, από τον ιερέα και τους χορούς, ενώ ο ιερέυς θυμιά την Αγία Τράπεζα

«Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή». Κατόπιν γίνεται ἡ εκτενής δέησις υπέρ των των μελών της Εκκλησίας, των Κατηχομένων, των ετοιμαζομένων για το ἅγιο Βάπτισμα, **«των προς το φῶτισμα ευτρεπιζομένων»** και των πιστῶν.

Μετά την ἀπόλυση των Κατηχομένων, ἐρχεται το δεύτερο μέρος, ἡ κοινωνία των μυστηρίων. Την μεταφορά των Προηγιασμένων Δώρων ἀπό την Ἁγία Πρόθεση στο Θυσιαστήριο, που γίνεται με πολύ - πολύ κατάνυξη, ἐνῶ οἱ πιστοὶ προσπίπτουν «μέχρις ἐδάφους» συνοδεύει ἡ ψαλμωδία του ἀρχαίου ὕμνου: **«Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σύν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν ἰδοὺ γάρ εἰσπορεύεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Ἰδοὺ θυσία μυστική τετελειωμένη δορυφορεῖται. Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν, ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰώνιου γενόμεθα. Ἀλληλουῖα».**

Ἡ Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων εἶναι μία ἀπό τις ωραιότερες και κατανοητικότερες ἀκολουθίες της Εκκλησίας μας. Ἀλλά συγχρόνως και μία **διαρκῆς πρόσκλησις** για την συχνή κοινωνία των θείων μυστηρίων. Μία φωνή ἀπό τα βάθη των αἰώνων, ἀπό την ἀρχαία ζωντανή παράδοση της Εκκλησίας. Φωνή που λέγει ὅτι ο πιστός δεν μπορεῖ να ζεῖ την ζωὴ του Χριστοῦ ἀν δεν ἀνανεώνει διαρκῶς την ἐνωσὴ του με την πηγὴ της ζωῆς. Το Σῶμα και το Αἷμα του Κυρίου. Διότι ο Χριστός εἶναι **«ἡ ζωὴ ἡμῶν»**. □

Ἡ προσευχὴ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπει-

νοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλω.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁραῖν τὰ ἐμά πταισματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

Ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοση

“Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐπιτρέψεις νά μέ κυριεύσει τό πνεῦμα τῆς ἀργίας, τῆς περιέργειας, τῆς φιλαρχίας, καὶ τῆς ἀργολογίας.

Χάρισε Ἐσὺ σέ μένα, τόν τιποτένιο δοῦλο Σου, πνεῦμα σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης.

Ναί, Κύριε, καὶ Βασιλιά μου, δός μου τό χάρισμα νά βλέπω μόνο τίς δικές μου ἀμαρτίες καὶ τὰ λάθη καὶ νά μὴ κατακρίνω τόν ἀδελφό μου. Γιά Σένα πού εἶσαι ἄξιος κάθε τιμῆς καὶ δοξολογίας στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.”

Ἀνάμεσα σ’ ὅλες τίς προσευχῆς καὶ τοὺς ὕμνους τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μία σύντομη προσευχὴ μπορεῖ νά ὀνομαστεῖ ἡ προσευχὴ τῆς

Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Η Παράδοση τήν αποδίδει σ' έναν από τους μεγάλους δασκάλους τής πνευματικῆς ζωῆς, τόν ἅγιο Ἐφραΐμ τὸ Σύρο...

Ἡ προσευχή αὐτή λέγεται δύο φορές στό τέλος κάθε ἀκολουθίας τής Μεγάλης Σαρακοστής ἀπό τή Δευτέρα ὡς τήν Παρασκευή (δέν τή λέμε τὸ Σάββατο καί τήν Κυριακή, γιατί οἱ ἀκολουθίες αὐτές τίς δύο μέρες δέν ἔχουν τὸ τυπικό τής Σαρακοστής). Τήν πρώτη φορά λέγοντας τήν προσευχή κάνουμε μία μετάνοια σέ κάθε αἴτηση. Ἔπειτα κάνουμε δώδεκα μετάνοιες λέγοντας: «ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν». Ὁλόκληρη ἡ προσευχή ἐπαναλαμβάνεται μὲ μία τελική μετάνοια στό τέλος τής προσευχῆς.

Γιατί αὐτή ἡ σύντομη καί ἀπλή προσευχή κατέχει μία τόσο σημαντική θέση στήν ὅλη λατρεία τής Μεγάλης Σαρακοστής; Διότι ἀπαριθμεῖ, μ' ἓνα μοναδικό τρόπο, ὅλα τὰ ἀρνητικά καί τὰ θετικά στοιχεῖα τής μετανοίας καί ἀποτελεῖ, θὰ λέγαμε, ἓνα «κανόνα ἐλέγχου» τοῦ προσωπικοῦ μας ἀγῶνα στήν περίοδο τής Μεγάλης Σαρακοστής. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας σκοπεύει πρῶτα ἀπ' ὅλα στήν ἀπελευθέρωσή μας ἀπὸ μερικές βασικές πνευματικές ἀσθέ-νεις πού διαμορφώνουν τή ζωή μας καί μᾶς κάνουν πραγματικά ἀνίσχυ-ρους ἀκόμα καί γιά νά κάνουμε ἀρχή στροφῆς στόν Θεό.

Ἡ βασική ἀσθένεια εἶναι ἡ ἀργία. Εἶναι ἡ παράξενη ἐκείνη τεμπελιά καί ἡ παθητικότητα ὀλόκληρης τής ὑπαρξῆς μας πού πάντα μᾶς σπρώχνει πρὸς τὰ «κάτω» μᾶλλον, παρὰ πρὸς τὰ «πάνω» καί πού διαρκῶς μᾶς πείθει ὅτι δέν εἶναι δυνατὸ ν' ἀλλάξουμε καί ἐπομένως δέν χρειάζεται νά ἐπιθυμοῦμε τήν ἀλλαγὴ...

Τὸ ἀποτέλεσμα τής «ἀργίας», εἶναι ἡ λιποψυχία. Εἶναι μία κατάσταση δειλίας πού ὅλοι οἱ Πατέρες τής Ἐκκλησίας τή θεώρησαν ὡς τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο τής ψυχῆς. Ἡ λιποψυχία, ἡ ἀποθάρρυνση, εἶναι ἡ ἀνικανότητα τοῦ ἀνθρώπου νά βλέπει καθετὶ καλὸ ἢ θετικό! Εἶναι ἡ ἀναγωγή τῶν πάντων στόν ἀρνητισμὸ καί στήν ἀπαισιοδοξία. Εἶναι στ' ἀλήθεια μία δαιμονική δύναμη μέσα μας, γιατί ὁ Σατανᾶς εἶναι βασικά ἓνας ψεύτες. Ψιθυρίζει ψευτιές στόν ἄνθρωπο γιά τὸν Θεὸ καί γιά τὸν κόσμο· γεμίζει τή ζωή μὲ σκοτάδι καί ἀρνητισμὸ. Ἡ λιποψυχία εἶναι ἡ αὐτοκτονία τής ψυχῆς, γιατί ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατέχεται ἀπ' αὐτή εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανος νά δεῖ τὸ φῶς καί νά τὰ ἐπιθυμήσει.

Πνεῦμα φιλαρχίας! φαίνεται παράξενο πὼς ἡ ἀργία καί ἡ λιποψυχία εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνα πού γεμίζουν τή ζωή μας μὲ τὸν πόθο τής φιλαρχίας. Ἄν ἡ ζωή μου δέν εἶναι προσανατολισμένη πρὸς τὸν Θεό, ἂν δέν σκοπεύει σέ αἰώνιες ἀξίες, ἀναπόφευκτα θὰ γίνει ἐγωιστική καί ἐγκεντρική, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι γίνονται τὰ μέσα γιά τή δική μου αὐτοϊκανοποίηση. Ἄν ὁ Θεὸς δέν εἶναι ὁ «Κύριος καί Δεσπότης τής ζωῆς μου», τότε τὸ ἐγὼ μου γίνεται ὁ κύριος καί δεσπότης μου, γίνεται τὸ ἀπόλυτο κέντρο τοῦ κόσμου μου καί ἀρχίζω νά ἐκτιμῶ καθετὶ μὲ βάση τίς δικές μου ἀνάγκες, τίς δικές μου ἰδέες, τίς δικές μου ἐπιθυμίες καί τίς δικές μου κρίσεις. Ἔτσι ἡ ἐπιθυμία τής φιλαρχίας γίνεται ἡ βασική μου ἁμαρτία στίς σχέσεις μὲ τίς ἄλλες ὑπάρξεις, γί-

νεται μία αναζήτηση ύποταξης τους σέ μένα. Δέν εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητο νά ἐκφράζεται ἡ φιλαρχία μου σάν ἔντονη ἀνάγκη νά διατάζω καί νά κηδεμονεύω τοὺς «ἄλλους». Μπορεῖ ἐπίσης νά ἐκφράζεται καί σάν ἀδιαφορία, περιφρόνηση, ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος, φροντίδας καί σεβασμοῦ. Καί εἶναι ἀκριβῶς ἡ «ἀργία», μαζι μὲ τὴ «λιποψυχία» πού ἀπευθύνονται αὐτὴ τὴ φορά πρὸς τοὺς ἄλλους.

Τέλος εἶναι ἡ **ἀργολογία**. Ἀπ' ὅλα γενικὰ τὰ δημιουργήματα μόνον ὁ ἄνθρωπος προικίστηκε μὲ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου. Ὅλοι οἱ Πατέρες βλέπουν σ' αὐτὸ τὸ χάρισμα τὴν ἀκριβῆ «σφραγίδα» τῆς Θεῆς εἰκόνας στὸν ἄνθρωπο, γιατί ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀποκαλύφτηκε σάν Λόγος (Ιωάν. 1,1).

Ὁ λόγος σώζει καὶ ὁ λόγος σκοτῶνει.

Ὁ λόγος ἐμπνέει καὶ ὁ λόγος δηλητηριάζει.

Ὁ λόγος εἶναι τὸ μέσο τῆς Ἀλήθειας ἀλλὰ εἶναι καὶ μέσο γιὰ τὸ δαιμονικὸ ψέμα.

Ἔχοντας μία βασικὰ θετικὴ δύναμη ὁ λόγος, ἔχει ταυτόχρονα καὶ μία τρομακτικὰ ἀρνητικὴ. Ὁ λόγος, δηλαδή, δημιουργεῖ θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ. Ὅταν ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴ Θεῖα καταγωγή καὶ τὸ Θεῖο σκοπὸ του γίνεται ἀργολογία. Ἐνισχύει τὴν ἀργία, τὴ λιποψυχία καὶ τὴ φιλαρχία καὶ μετατρέπει τὴ ζωὴ σὲ κόλαση. Γίνεται ἡ κυρίαρχη δύναμη τῆς ἀμαρτίας.

Αὐτὰ τὰ τέσσερα σημεῖα εἶναι οἱ ἀρνητικοὶ «στόχοι» τῆς μετανοίας. Εἶναι τὰ ἐμπόδια πού πρέπει νά μετακινηθοῦν. Ἀλλὰ μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νά τὰ μετακινήσει. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ καὶ τὸ πρῶτο μέρος τῆς προσευχῆς αὐτῆς εἶναι μία κραυγὴ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας τοῦ ἀβοήθητου ἀνθρώπου.

(Θα συνεχίσουμε στο ἐπόμενο τεύχος)

Ἀπό το βιβλίο Πορεία πρὸς τὸ Πάσχα, ἐκδόσεις ΑΚΡΙΤΑΣ, Alexander Schmemmann.

Η νεομάρτυς ΑΓΙΑ ΚΥΡΑΝΝΑ

Η αγία Κυράννα γεννήθηκε στην Αβυσσώκα της Θεσσαλονίκης, σημερινή Όσσα της επαρχίας Λαγκαδά.

Η ομορφιά της ψυχῆς της συμβάδιζε με την εξωτερική της ωραιότητα, αφού ήταν προικισμένη με τις αρετές της σεμνότητας και της σωφροσύνης. Ἐτσι περνούσε τὴ ζωὴ της κοντὰ στους γονεῖς της. Ο μισόκαλος ὁμως διάβολος τὴ φθόνησε για τὴν ἀγνότητα της καὶ ἀφοῦ δεν μπόρεσε με πονηροὺς λογισμοὺς νὰ τὴν παρασύρει στο κακό καὶ νὰ τὴν μεταβάλει σε ὄργανό του, βρῆκε ἄλλο τρόπο νὰ ταραξεί τὴν ευτυχία των δικῶν της καὶ τὴ γαλήνη της νεανικῆς καὶ πεντακάθαρης ψυχῆς της.

Ἐνας τούρκος λοιπὸν γενίτσαρος, που ἦταν σούμπασης, δηλαδή διοικητῆς του αστυνομικοῦ τμήματος καὶ εἰσπράκτορας των φόρων ἀπὸ τα εἰ-

σοδήματα, ερωτεύθηκε την Κυράννα και προσπαθούσε να την κατακτήσει με διάφορες κολακείες. Η Κυράννα με κανένα τρόπο δε δεχόταν τις κολακείες του τούρκου και τις μεγάλες του υποσχέσεις για λίρες και φορέματα. Ούτε όμως και τις φοβέρες του, ότι θα την βασάνιζε σκληρά και στο τέλος θα την θανάτωνε αν δε δεχόταν το σκοπό του.

Η επιμονή του γενίτσαρου δεν μπόρεσε να μεταβάλει το Χριστιανικό της φρόνημα. Έτσι απογοητευμένος ο γενίτσαρος μαζί με άλλους γενίτσαρους αρπάζουν την αγία και την οδηγούν στη Θεσσαλονίκη. Την φέρνουν μπροστά στον Κριτή με την ψευδή κατηγορία ότι δήθεν στην αρχή δέχθηκε να τον παντρευτεί και να αλλαξοπιστήσει, αλλά αργότερα άλλαξε γνώμη. Οι γονείς της την ακολούθησαν μέχρι τη Θεσσαλονίκη.

Οι τούρκοι άρχισαν την ίδια τακτική, στην αρχή κολακείες, και μετά την αγριότητα. Η Κυράννα άφοβη, ατάραχη μπροστά στους βιαστές της θέλησής της δε μιλούσε.

Είπε μόνο τα λόγια:

«Εγώ είμαι Χριστιανή και έχω νυμφίον τον Κύριόν μου Ιησούν Χριστόν, αυτόν επόθησα εκ νεότητός μου και διά την αγάπην του είμαι έτοιμη να χύσω και το αίμα μου, δια να αξιωθώ να τον απολαύσω. Ακούσατε λοιπόν την απάντησή μου και πλέον άλλον λόγο μη περιμένετε να σας πω».

Ύστερα από την απάντηση έσκυψε η Κυράννα με πολλή σεμνότητα το κεφάλι της σιώπησε και προσευχόταν νοερά στον Κύριο να την ενδυναμώσει μέχρι το τέλος του μαρτυρίου.

Οι τούρκοι όταν είδαν την Πίστη της στο Χριστό ντροπιάστηκαν και την έρριξαν στη φυλακή. Ο σούμπασης, έλαβε άδεια από τον μπέη του κάστρου της Θεσσαλονίκης, τον αλή εφέντη να μπαίνει στη φυλακή όποτε θέλει. Έμπαινε τακτικά με άλλους γενίτσαρους και την βασάνιζαν. Άλλος την κλωτσούσε, άλλος τη χτυπούσε με ξύλο ή με μαχαίρι και άλλος με γροθιές μέχρι να λιποθυμήσει. Το βράδυ ο δεσμοφύλακας την κρεμούσε από τις μασχάλες με αλυσίδες και την έδερνε με ό,τι έβρισκε και την άφηνε κρεμασμένη μέσα στο χειμωνιάτικο κρύο.

Ένας Χριστιανός φύλακας τον πλησίαζε μόλις περνούσε ο θυμός του και τον παρακαλούσε να του δώσει άδεια να ξεκρεμάσει την Αγία.

Ο συγγραφέας του μαρτυρίου της σημειώνει τα εξής: ***«Η Αγία είχε τόσην υπομονήν, ησυχίαν και σιωπήν, όπου σου εφαινότο ότι άλλη πάσχει και όχι εκείνη και όλος ο νους της και η προσοχή της, ευρίσκετο εις τους Ουρανούς και εις τον Χριστόν».***

Στην ίδια φυλακή ήταν φυλακισμένοι και άλλοι Χριστιανοί, εβραίοι και μερικές τουρκάλες που έλεγχαν το δεσμοφύλακα ως άσπλαχνο και μη φοβούμενο τον Θεό, γιατί τυραννούσε σκληρά μια γυναίκα που δεν έσφαλε σε τίποτε.

Αυτός όμως αντιθέτως γινόταν όλο και πιο σκληρός. Τα φρικτά βασανιστήρια συνεχίστηκαν επί μία εβδομάδα.

Την έβδομη ημέρα κορυφώθηκαν τα βασανιστήρια. Ο δεσμοφύλακας οργισμένος άρπαξε την Αγία, την κρέμασε και άρχισε να την χτυπάει αλύπητα με μια μεγάλη ξύλινη σχίζα. Οι τουρκάλες φώναζαν, οι φυλακισμένοι όλοι τον μάλωναν δυνατά και ο δεσμοφύλακας έπεσε κάτω μπρούμυτα και άρχισε να κλαίει.

Εκείνη τη στιγμή η Αγία άφηνε την τελευταία της πνοή και η ψυχή της πετούσε για να ενωθεί με το Χριστό που τόσο ποθούσε και για Χάρη Του μαρτύρησε. Στις 4 με 5 η ώρα το πρωί ένα μεγάλο φως έλαμψε ξαφνικά στη φυλακή που κατέβηκε σαν αστραπή από τη σκεπή της. Το φως αυτό περιέλουσε το σώμα της μάρτυρος και φωτίστηκε όλη η φυλακή. Οι φυλακισμένοι Χριστιανοί φώναζαν το «Κύριε ελέησον» οι εβραίοι πέσανε μπρούμυτα και οι τουρκάλες φώναζαν: «αχ, αχ, το κρίμα της φτωχής Ρωμαίας μας έφθασε και έπεσε σαν αστραπή να μας κάψει». Ο δεσμοφύλακας από το φόβο του άρχισε να τρέμει και είπε στον φύλακα Χριστιανό να κατεβάσει την κρεμασμένη Κυράννα. Ο φύλακας βρήκε την Αγία Κυράννα τελειωμένη.

Το φως σιγά-σιγά υποχώρησε, μια άρρητη όμως ευωδία έμεινε για πολλή ώρα σε όλη τη φυλακή.

Ο φύλακας άνοιξε με τα κλειδιά τα σίδερα, έλυσε τα χέρια της Αγίας, σκέπασε με σεβασμό το Άγιο Λείψανο, άναψε τα φώτα, θύμιασε και κάθισε κοντά της, ώσπου να ξημερώσει. Δόξαζε το Θεό που τον αξίωσε να δει τέτοια θαυμαστά πράγματα αλλά και να αγγίξει και να περιποιηθεί μαρτυρικό λείψανο.

Το πρωί διαδόθηκε σε όλη τη Θεσσαλονίκη η φήμη της τελείωσης της Αγίας και η έλλαμψη του Αγίου Φωτός. Οι τούρκοι ντροπιασμένοι σιωπούσαν, έδωσαν την άδεια στους Χριστιανούς να πάρουν το Λείψανο της Αγίας και οι Χριστιανοί ένιωθαν χαρά και ευφροσύνη για τα θαυμάσια του Αληθινού και Ζωντανού Θεού μας.

Την έθαψαν έξω από τη Θεσσαλονίκη εκεί όπου ε-νταφίαζαν και τους άλλους Ορθοδόξους Χριστιανούς, και τα φορέματά της τα μοίρασαν για ευλογία στους πι-στούς. Ήταν 28 Φεβρουαρίου 1751 μ.Χ. □

« Η ΕΝΟΠΙΑ ΜΑΣ »
ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
Lagja “ 11 Janari ”